

— Ха, ха, офицеръ, — засмѣ се Васко. — Такива като тебе ли сж офицеритѣ, бе? Като бѣхме въ София, татко ми показа единъ, ала той бѣше съ сабя и на конь.

— Тъй ли, — рекохъ азъ. — Взехъ едно дърво, издѣлахъ го и го препасахъ като сабя. Направихъ отъ връввъ юзда, сложихъ я на нашия козелъ Лиско, метнахъ се на гърба му и викнахъ:

— Не приличамъ ли на офицеръ, а? Не приличамъ ли?

Нѣмаше какво. Признахъ, че приличамъ.

— Васко, — извикахъ твърдо.

— Слушамъ!

— Възседни, — рекохъ му, — вашия козелъ и се нареди задъ менъ! Отъ днесъ ти ще ми бждешъ помощникъ!

Васко веднага изпълни нареждането ми. Овчарчетата започнаха да ми викатъ: „господинъ офицеръ“ и да изпълняватъ заповѣдитѣ ми. За послушността имъ решихъ да ги произведа и тѣхъ офицери, а стадата да бждатъ войници.

Това стана единъ недѣленъ день. Наредихъ всѣко овчарче да сложи юзда по на единъ козелъ. Така всички се наредиха предъ мене. Азъ хванахъ юздата на моя Лиско, изгледахъ ги строго и извикахъ:

— Качвай се! — Следъ туй и азъ се метнахъ на гърба на Лиско. Горкиятъ козелъ изврѣска жално и се струполи на земята. При скачането си бѣхъ му пречупилъ грѣбнака. Овчарчетата ме погледнаха съ изплашени очи и пустнаха животнитѣ. Азъ гледахъ нещастния козелъ и сълзи напълниха очитѣ ми. Бѣше ме страхъ, бѣше ми и мжно за него.

Нѣма да ви разказвамъ какво се случи после съ мене. То се случва съ всѣко дете, което извършва голѣма пакостъ. Но това не е важно. Важното е, че оттогазъ и до днесъ не ми е дохождало на умъ да язда не само козли, но и коне.

Владимиръ Зеленгоровъ